

P. Grobéty

De eredienst

‘Laten wij onszelf reinigen van alle bevlekking van het vlees en van de geest, en de heiligheid volbrengen in de vrees van God.’

2 Korinthiërs 7:1

De eredienst neemt een belangrijk deel van het leven van de gelovige in. Het is treffend als men het Woord van God leest, hoe groot de plaats is die de eredienst, de aanbidding, inneemt. Wij vinden dat al bij het offer van Abel, en de brandoffers die Noach offerde na de zondvloed. Later gaf God aan Mozes opdracht over de offers, die Hij wenste dat Zijn volk Hem zou brengen. Deze offeranden konden Hem alleen gebracht worden onder zekere voorwaarden, waaraan de offeraars moesten voldoen. Eén van deze voorwaarden bestond uit reinheid en heiligheid, natuurlijk ook van de offeraar zelf. Om ons Zijn gedachten en eisen goed duidelijk te maken over de eredienst en de aanbidding, spreekt God tot ons door beelden, in het bijzonder door de tabernakel in de woestijn.

De priesters, een beeld van de aanbidders, moesten een reukwerk van welriekende specerijen op het gouden altaar ontsteken. Dat altaar stond in het heilige, de plaats van de eredienst. Zij konden niet binnengaan in de tegenwoordigheid van God dan op één voorwaarde: de handen en voeten moesten zij wassen bij het koperen wasvat, *‘opdat zij niet sterven’* (Ex. 30:20). ¹ Zij moesten met deze wassing beginnen al vóórdát zij naderden om te dienen en het reukoffer te ontsteken, en de vuuroffers voor de Heere op het brandofferaltair. Deze dingen zijn beschreven, zoals we weten, tot onze lering. Er blijkt duidelijk uit dat God daardoor de grondslag

¹ Het ging hier niet om de wassing aan het begin en de reiniging door bloed; die had al plaatsgevonden.

legt voor de eredienst, met de voorwaarden die wij moeten vervullen om Hem onze aanbidding te kunnen brengen.

De beelden die wij voor ogen hebben, stellen twee belangrijke zaken voor:

1. de zuiverheid of reinheid van positie, verkregen door middel van de allereerste wassing, die eens voor altijd plaatsvindt (Ex. 19).
2. de zuiverheid of praktische heiligheid, die verkregen wordt door de wassing van de handen en de voeten, die telkens herhaald wordt (Ex. 30:17-21).

De aanvankelijke complete wassing berust op het offer van Christus. Hierdoor is de gelovige volledig gereinigd en is hij een heilige geworden (vgl. 1 Kor. 3:17). Dat is onze positie! Door de wassing van de handen en de voeten, die iedere dag en misschien meerdere keren per dag herhaald moest worden, wil God duidelijk maken dat wij niet in het heiligdom kunnen naderen – de plaats van Zijn woning –, tenzij wij de heiligheid in de praktijk brengen. *‘Laten wij onszelf reinigen van alle bevlekking van het vlees en van de geest, en de heiligheid volbrengen in de vrees van God’* (2 Kor. 7:1).

Het koperen wasvat stond op de weg naar het heiligdom. Het was onmogelijk voor de priesters erbinnen te gaan, zonder het te passeren en de handen en de voeten te wassen. Dat bevat voor ons, die zo dikwijls aanbidding willen brengen, een les van het hoogste belang.

Naar het voorbeeld van de tabernakel, kan de eredienst alleen in het heiligdom aan God gebracht worden. Daar kan niets onreins binnenkomen. Wat moeten we dan doen? Want wij falen zo gemakkelijk! Laten wij onszelf reinigen van alle bevlekking van het vlees en van de geest. Dat is een plicht, maar ook een voorrecht. Een plicht, omdat de tegenwoordigheid van God praktische gerechtigheid vereist. Een voorrecht, omdat dit zelfoordeel de deur van het heiligdom voor ons opent.

Wanneer gaan we in Gods heiligdom binnen om daar eredienst te verrichten? Op zondag, zal men antwoorden. Ja, maar alleen op die dag? Want wat lezen we in Hebrëeën 13:15? *‘Laten wij dan door Hem voortdurend een lofoffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die Zijn naam belijden.’* Deze tekst spreekt vooral over de persoonlijke aanbidding, iedere gelovige heeft het voortdurende voorrecht die aan God te mogen brengen. Op de eerste dag van de week hebben we een gemeenschappelijke eredienst. Zowel in het ene als in het andere geval, staat het koperen wasvat op onze weg in het heiligdom. Wij kunnen het heiligdom niet betreden dan op de voorwaarde dat wij onze handen en voeten hebben gewassen. *‘Onszelf reinigend van alle bevlekking van het vlees en van de geest.’*

De mogelijkheid om aanbidding te brengen op zondag hangt af van onze wandel gedurende de week ervoor. Als er niet een voortdurend zelfoordeel is geweest, d.w.z. de reiniging volgens 2 Korinthiërs 7:1, hoe zouden we dan kunnen binnengaan in de tegenwoordigheid van God? Het voorbeeld van het aardse heiligdom en het koperen wasvat laat ons zien dat het absoluut onmogelijk is. *'Zij zullen dan hun handen en voeten wassen, opdat zij niet sterven'* (Ex. 30:21). Het feit dat men aanbiddingsliederen zingt en samen brood breekt, kan daar niets aan veranderen. Het oordeel over het eigen ik, en de praktische heiligheid is nodig. De tegenwoordigheid van God vereist het.

Maar als Christus in de afgelopen week het voorwerp van onze genegenheid is geweest en wij – om van Hem te kunnen genieten, om in Hem te blijven en in Zijn liefde – de heiligheid en het zelfoordeel hebben verwerkelijkt, zullen wij zeker de wens hebben Hem onze dank te brengen en door Hem een offer van lof aan onze God en Vader. Dat is onze eredienst! En de eredienst op de eerste dag van de week zal in overeenstemming zijn met de lof, die wij God gedurende de week hebben gebracht. De eredienst is dus een belangrijk deel van het leven van de gelovige.

Het oordeel over onszelf, dat nodig is om eredienst te kunnen verrichten, moet niet gezien worden als een moeilijke zaak. Dat zou een wettische gezindheid zijn. Christus is onze Maatstaf. Hoe kostbaarder Hij voor onze harten geworden is, hoe meer wij de behoefte zullen hebben om in heiligheid en zelfoordeel te leven. Méér in Hem te blijven, en méér van Zijn Persoon te genieten. Zo zal deze geestelijke oefening voor ons een kostbare noodzaak worden en wij zullen God danken dat Hij het koperen wasvat geplaatst heeft op de weg naar het heiligdom.

Bron: Le Messager Évangélique 1943-64; Titel: Le Culte